

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **Sleepy Bird s.r.o.,**
sídlem Na Císaře 3223, Praha 5

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2021, č. j. MD-11356/2021-160/3,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného o zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen “správní orgán I. stupně”) ze dne 19. 1. 2021, č. j. MHMP 71593/2021/Čer, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 1.5. 2020 v 6:57 hod. řídil blíže neidentifikovaný řidič osobní motorové vozidlo žalobce v Praze 6, v Brusnickém tunelu (tunelový komplex Blanka), úseku pro směr jízdy Strahov, úseku označeném svislou dopravní značkou č. B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ – v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost vyjádřena číslem 70, kde mu byla prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy naměřena rychlost jízdy 112 km/h po odečtení přípustné odchylky, tedy o 42 km/h více, než bylo v daném úseku komunikace dovoleno, tj. dosud nezjištěný řidič spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Za spáchání přestupku byla žalobci dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu za použití § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona uložena pokuta ve výši 5 000,- Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1 000,- Kč.

2. Žalobce namítá neprokázání omezení rychlosti na 70 km/h, nezohlednění námítky absorpce, neprokázání souhlasu policie s měřením rychlosti v daném úseku dle § 79a silničního zákona ve spojení s nespecifikováním místa přestupku, nesplnění podmínek dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, porušení práva na seznámení s podklady pro rozhodnutí, zahájení řízení v rozporu s § 125f odst. zákona o silničním provozu, nezákonné prokázání přestupku z důvodu participace soukromoprávního subjektu na zjišťování protiprávního jednání.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na obsah odůvodnění rozhodnutí a relevantní právní úpravu.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.
5. Podle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.
6. Podle § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky jsou-li společně projednávány dva nebo více přestupků, správní orgán může uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejprísněji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky.
7. Podle § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný týž správní orgán, projednají se ve společném řízení.
8. Pokud by správní orgán opomněl vést společné řízení o sbíhajících se skutcích (vedl o nich samostatná řízení), bylo by třeba posoudit, zda měla taková případná procesní vada vliv na zákonnost meritorního rozhodnutí. Požadavek vedení společného řízení není požadavkem samoučelným, vedle zajištění rychlosti, hospodárnosti, efektivity

řízení a minimalizace zásahu do právní sféry adresátů veřejné moci je totiž jeho esenciálním smyslem zajistit především to, aby mohly být naplněny hmotněprávní zásady ukládání sankcí za více skutků, resp. aby byla pachateli uložena pokuta ve výši odpovídající absorpční zásadě ovládající správní trestání. Soud v tomto směru poukazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č.j. 1 As 28/2009 - 62, publ. č. 2248/2011 Sb. NSS, dle nichž nevedení společného řízení samo o sobě nepředstavuje takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu.

9. Žalobce namítal porušení zásady absorpce ve vztahu k řízení vedeném u správního orgánu I. stupně pod sp. zn. S-MHMP 83877/2021/Muh, ve kterém byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000,-Kč za překročení povolené rychlosti o 43 km/h na témže místě – v Brusnickém tunelu, tentokrát ve směru Trója dne 9. 5. 2020.
10. V obou případech byl žalobci uložena pokuta ve výši 5 000,- Kč za spáchání shodného přestupku překročení přípustné rychlosti v obci o 40 km/h a více, za spáchání přestupku mohla být uložena pokuta od 5 000,- Kč do 10 000,-Kč (§ 125c odst. 5 písm. d) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu). K porušení zásady absorpce by v dané věci mohlo dojít pouze tehdy, pokud by dvěma samostatnými rozhodnutími o přestupcích v souběhu byla žalobci uložena pokuta za sbíhající se správní delikty v rozporu s § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu. Součet uložených pokut žalobci nepřesáhl nejvyšší možný trest 10 000,- Kč, proto nedošlo k porušení zásady absorpce podle § 41 zákona o odpovědnosti za přestupky, přičemž k náhradě nákladů řízení se při aplikaci zásady absorpce nepřihlíží, jelikož nevedení společného řízení samo o sobě není vadou, která vede ke zrušení rozhodnutí (NSS č. j. 1 As 28/2009 - 62). Žalovaný si byl vědom maximální výše možného součtu pokut v souladu s absorpční zásadou, jím uvedená částka 20 000,-Kč byla pouze zjevnou písarskou chybou bez jakékoliv právní relevance na zákonnost rozhodnutí.
11. Obdobnou situaci posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 12. 2018, č. j. 1 As 278/2018-87, kde dospěl k závěru: *„Jak již soud připomněl výše, úprava společného řízení o správním deliktu je neúplná, zejména neumožňuje obdobně jako je tomu v trestním řízení při nevedení společného řízení o všech sbíhajících deliktech, zrušit předcházející rozhodnutí ve věci a uložit souhrnný trest. Pro použití pravidel pro ukládání souhrnného trestu uvedených v § 43 odst. 2 trestního zákoníku chybí v oblasti správního trestání dostatečný právní základ, a nelze je použít ani analogicky. Současně zákon o silničním provozu v § 125c odst. 9 zapovídá možnost upustit u nyní projednávaných správních deliktů od uložení sankce. Zákon správním orgánům nedává ani zmocnění k uložení sankce pod zákonem stanovenou sazbou. I přes konstatovanou pochybení správního orgánu by tedy po zrušení rozhodnutí neměl žalovaný jinou možnost, než rozhodnout stejně jak to již učinil, tedy uložit nejnižší možnou pokutu, neboť neexistuje žádná jiná zákonná možnost, jak bylo možno při ukládání sankce v tomto řízení absorpční zásadu zohlednit. I přesto, že to správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí výslovně neuvedly, má soud za to, že s ohledem na výši uložené sankce byla absorpční zásada dostatečně reflektována, neboť stěžovateli nemohla být v nynějším řízení uložena nižší pokuta.“*
12. Žalobce namítá porušení jeho práva seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim dle (§ 36 odst. 3 správního řádu). Správní orgán sice vyzval žalobce k seznámení s podklady pro rozhodnutí, ale žalobci nesdělil, že by do spisu nějaké nové podklady pro rozhodnutí založil. Žalobce tak měl mít za to, že správní orgán

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

toliko reaguje na jeho žádost o poskytnutí kopie některých z listin ze správního spisu. Žalobce v žalobě nespecifikoval, jaké podklady měly být do spisu po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně nově založeny a jaká újma mu z toho vznikla. Takto obecně vymezenému žalobnímu bodu lze úměrně tomu obecně konstatovat, že nikoli jakékoliv porušení procesního práva nezakládá důvod pro zrušení rozhodnutí soudem, vždy bude záležet na povaze vady a s tím spojené intenzitě zásahu do práv žalobce. Pokud žalobce nespecifikuje podklady, se kterými se dle žaloby nemohl seznámit, přitom byl vyzván k osobní účasti za účelem seznámení se spisem, nelze posoudit újmu mu tímto vzniklou, proto je již z tohoto důvodu žalobní bod nedůvodný.

13. Po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl žalobce po podání odvolání správním orgánem I. stupně vyrozuměn o možnosti se seznámit s podklady k rozhodnutí dne 8. 3. 2021. Správní orgán I. stupně po vydání svého rozhodnutí o přestupku žalobce do spisu založil str. 37 Ročenky TSK 2019 - www.tsk-praha.cz/static/udi-rocenka-2019-cz.pdf a obsah webové stránky Městské policie hl. m. Prahy - www.mppraha.cz/doprava/ct-menu-item-49, která obsahuje místa měření podle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. Na obě webové stránky správní orgán I. stupně v rozhodnutí o přestupku žalobce výslovně odkázal. Soud má za to, že žalobce byl s obsahem obou webových odkazů seznámen v okamžiku doručení rozhodnutí, které v odůvodnění obsahovalo úplný odkaz, proto bylo v možnostech žalobce se s ním seznámit. Správní orgán odkázal na dané odkazy z důvodu vypořádání s námitkou žalobce o nezveřejnění informace o místě měření. K porušení práva žalobce na spravedlivý proces nedošlo. Závěr o zveřejnění místa měření tak obstál, neboť odkaz www.mppraha.cz/doprava/ct-menu-item-49 prokazuje zveřejnění místa měření podle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. Časová verze těchto stránek je plně ověřitelná na webových stránkách <https://web.archive.org/>, nehledě k tištěné verzi Ročenky TSK 2019. Zároveň má soud za to, že pokud správní orgán poučí účastníka o právu se seznámit s podklady, lze mít za to, že jej hodlá seznámit s novými podklady. Není tak důvod v rámci výzvy na seznámení s podklady tyto podklady specifikovat. Přestupek žalobce byl zaznamenán stálým automatizovaným zařízením, jehož instalace byla v souladu se zákonem zveřejněna, proto žalobní tvrzení o tom, že byla zveřejněna místa měření rychlosti i neautomatizovaných zařízení se mýlí podstatou dané věci.
14. Místo přestupku bylo ve výroku správního orgánu I. stupně vymezeno takto: „v Praze 6, Brusnickém tunelu (tunelový komplex Blanka), úsek pro směr Strahov“. Žalovaný k tomu uvedl, že se jedná o daný tunel *směr Strahov a směr Troja*, což žalobce považuje za nesrozumitelné, jestliže se jedná o opačné směry. Lze přisvědčit žalobci, že odvolací námitku o nedostatečném určení místa přestupku žalovaný nevypořádal zcela přesvědčivě, pokud převzal bez dalšího údaje místa měření rychlosti dle ročenky TSK 2019, aniž by si byl vědom toho, že se jedná o opačný směr, jelikož je rychlost měřena v obou směrech. Určení směru Strahov a směr Troja vychází z určení první postavené části tunelového komplexu Blanka – Bubenečského tunelu. V dané věci však bylo ve skutečnosti nesporné, jaký byl směr jízdy vozidla žalobce (směr Strahov).
15. Podle judikatury je nezbytné postavit v rozhodnutí najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností,

jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Podstatný je však i závěr Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, dle kterého *„nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku.“* Zároveň v rozsudku ze dne 7. 6. 2016, č. j. 10 As 44/2016-35, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtržené od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Vždy je třeba přihlídnout k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také k úvaze, zda je přesné určení místa přestupku rozhodné pro posouzení toho, zda ke spáchání přestupku došlo.“* Při posuzování způsobu, jakým bylo vymezeno místo spáchání přestupku, je podstatné rovněž to, zda je přesné určení místa rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku či nikoliv (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52).

16. Žalobní námitka nesměruje k ochraně práv žalobce ve smyslu odstranění jeho případné nejistoty určení místa přestupku, nýbrž se pokouší z jakékoliv nepřesnosti dovodit vadu, která by měla vést k nezákonnosti rozhodnutí. Soud má vymezení místa přestupku za dostatečně určité, ze spisu jsou zřejmé i GPS souřadnice umístění detektoru na výjezdu z Brusnického tunelu, který překročení rychlosti změřil. Dle fotografie měření se jednalo o Brusnický tunel, směr Strahov, výjezd, pruh 3, kdy vjezd do měřeného úseku vozidlo zahájilo v pruhu 1. Skutek je ve výroku správního orgánu I. stupně popsán dostatečně určitě, aby byl nezaměnitelný s jiným skutkem. Shodnou námitkou se zabýval zdejší soud v rozsudku č. j. 19 A 41/2021- 57 a také ve věci žalobce pod sp. zn. 16 A 41/2021. Z porovnání listin vyžádaných soudem ve věci 19 A 41/2021 a GPS souřadnic na fotografii z rychloměru vyplývá, místo měření se nachází v Brusnickém tunelu, na konci úseku, kde je městská policie oprávněna měřit. Nelze odhlédnout, že rychlost žalobce byla změřena stacionárním automatickým systémem, žalobci tak ani nemohla vzniknout pochybnost, kde se dopustil přestupku. Jakkoli není technicky vyloučeno, že by měřícím zařízením bylo manipulováno tak, aby byla měřena rychlost v jiném úseku, ale jedná se s ohledem na stacionární povahu automatizovaného zařízení za natolik nepravděpodobnou možnost, že je zcela na žalobci, aby změnu automatizovaného umístění zařízení prokázal. Což žalobce neučinil. Účelem specifikace místa přestupku je ochrana práv přestupce účinně hájit svá práva, tedy i tvrdit okolnosti na svou obranu. Což bylo v dané věci specifikací místa přestupku zaručeno. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobci nebylo zřejmé místo spáchání přestupku, jestliže v odvolání tvrdil, že řidič viděl dopravní značení s rychlostí 80 km/h a za tímto účelem navrhoval provedení ohledání místa.
17. Podle § 79a zákona o silničním provozu *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.

18. Žalobce namítal, že policie nedovolila obecní policii měřit rychlost kdekoli v Brusnickém tunelu, avšak pouze v Brusnickém tunelu, ve směru jízdy Troja, mezi 16,942 km a 17,748 km. Z podkladů předložených žalovaným v řízení pod sp. zn. 19 A 41/2021 vyplývá, že umístění automatických měřících zařízení je v úseku mezi 16,942 km a 17,748 km (jak plyne zejména z přílohy 3 – rozmístění měřených úseků v TKB, kde je zakreslený Brusnický tunel, jeho úsek mezi 16,942 km a 17,748 km a také úsek směr Strahov, kde byla rychlost měřena). Není důvodná námitka, že by rychlost vozidla byla měřena mimo úsek, kde byla městská policie oprávněna měřit rychlost. Shodně jako námitka nepřezkoumatelnosti, jestliže ke shodné odvolací námitce žalovaný odkázal na specifikaci místa měření.
19. Žalobce již ve správním řízení namítal neprokázání dopravního značení omezující rychlost na 70 km/h. Správní orgány se s námitkou vypořádaly odkazem na obsah fotografií z měření rychlosti a zprávy Městské policie hl. m. Prahy o nejvyšší přípustné rychlosti v daném místě a čase na základě tzv. logů, které představují informace systému regulace dopravního značení v tunelu Blanka. Přestupek byl spáchán dne 1.5. 2020 v 6:57 hod. Dle přehledu nastavení rychlosti bylo od 30. 4.2020 do 1. 5. 2020 14:49 hod. nastaveno omezení rychlosti na 70 km/h. Jelikož se jedná o automatizované zařízení měřící rychlost k fakticky „řečnické otázce“ žaloby, kde se údaj o změřené rychlosti na fotografii z měření „vzal“, soud uvádí, že jde o automatický výstup měřícího systému, což soud považuje za obecně známý fakt. Soudu není zřejmé, jaký účel by mělo žalobcem navržené ohledání místa, jestliže se jedná o komunikaci s proměnnou přípustnou rychlostí vozidla. Je nesporné, že jde o úsek s několika proměnnými dopravními značkami B20a, avšak dle přehledu dat o nastavení rychlosti v tunelu k takové změně v době přestupku nedošlo a zejména tak žalobce, nebo řidič ve správním řízení netvrdili. Výslech řidiče jako svědka soud shodně se správními orgány považuje za bezpředmětný, neboť stanovená rychlost v době přestupku byla prokázána přehledem dat o nastavení rychlosti v určité době, aniž by byly dány důvodné pochybnosti o hodnotě maximální přípustné rychlosti vozidel. Nehledě k osobě navrženého svědka – P. K. (judikatura uvedená v bodě 39 rozsudku NSS č. j. 10 As 13/2020 – 39).
20. Otázka věrohodnosti tvrzeného řidiče souvisí s žalobní námitkou zahájení řízení v rozporu s § 125f odst. 5 zákon o silničním provozu. Tvrzení žalobce o osobě řidiče odpovídá výše uvedené obstrukční povaze úkonů žalobce. Tvrzený řidič – P. K. kromě toho, že je velmi často účelově označován jako řidič vozidel různých účastníků (judikatura soudů na www.justice.cz), jde zejména o osobu, jejíž procesní postupy Nejvyšší správní soud označil za zneužití práva (NSS č. j. 6 As 37/2017 – 31, č. j. 1 As 145/2021-41). P. K. se sice označil v písemném podání jako řidič, avšak k jednání se nedostavil, tudíž byly dány podmínky pro zastavení řízení proti řidiči zastaveno z důvodu nemožnosti jej vyslechnout (NSS č. j. 1 As 46/2018 – 34). Blanketní odvolání údajného řidiče proti zastavení řízení o jeho přestupku odpovídá obstrukční strategii, proto nebyl důvod vyčkávat s projednáním přestupku provozovatele (žalobce) na rozhodnutí o odvolání řidiče. V řízení proti žalobci nedošlo k porušení § 125f odst. 5 zákon o silničním provozu. Účelem úkonů žalobce nebylo zjištění skutečného řidiče, ale docílit marného uplynutí prekluzivní lhůty k rozhodnutí o jeho vině.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

21. K námitce žalobce o tom, že automatický měřicí systém provozuje soukromoprávní subjekt, který má zájem na ukládání pokut za přestupky soud připojil spis zdejšího soudu pod sp. 20 A 2/2021, který obsahuje listiny týkající se provozování automatického měřicího systému v Praze. Lze souhlasit s tím, že soukromoprávní subjekt není oprávněn provozovat automatický technický systém sloužící k automatickému zjišťování přestupků a zjišťovat tak přestupky, nicméně na území hlavního města Prahy Technická správa komunikací hl. m. Prahy a.s. (dále jen TSK) automatický technický systém sloužící k automatickému zjišťování přestupků neprovozuje ani jinak nezjišťuje přestupky. TSK na základě smlouvy uzavřené s hlavním městem Praha coby vlastníkem předmětného technického systému vykonává pouze jeho technickou správu, tj. potřebný servis v podobě oprav, seřizování, čištění, výměny či údržby. TSK nemá přístup k datům zaznamenaným automatickým technickým systémem a s těmito nenakládá. Tato data jsou technickým systémem automaticky odesílána ve formě datových balíčků do informačního systému Městské policie hlavního města Prahy, kdy následně veškeré úkony spojené se zpracováním informací, vyhodnocením datových balíčků a oznamováním příslušnému správnímu orgánu vykonávají strážníci městské policie s platným osvědčením Ministerstva vnitra. Tato skutková zjištění vyplynula z písemného vyjádření TSK ze dne 4. 8. 2022 č.j. 04082022, z vyjádření Městské policie hl. m. Prahy ze dne 11. 7. 2018, z vyjádření Městské policie hl. m. Prahy formou e-mailové zprávy ze dne 15. srpna 2022, ze Smlouvy o zajištění správy majetku a o výkonu dalších činností uzavřené mezi TSK a Hlavním městem Praha v úplném znění ke dni 21. 12. 2018 a z přílohy č. 2 k této smlouvě obsahující způsob plnění správcovských činností TSK.
22. S ohledem na shora uvedené a s přihlédnutím k rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 10 As 107/2018-36, podle kterého instalaci a nastavení stacionárních měřicích zařízení, jakož i údržbu software a hardware těchto zařízení, které jinak užívá obecní policie, mohou provádět třetí osoby, pokud takováto třetí osoba nemá jakýkoliv hmotný zájem na výsledcích měření stacionárního zařízení, pak lze učinit závěr, že v daném případě měřila rychlost Městská policie hl. m. Prahy, a to v souladu se zákonem. Jakkoli se totiž TSK podílí na údržbě, seřizování či opravách automatických technických systémů sloužících k automatickému zjišťování přestupků, lze s ohledem na čl. V. odst. 1 Smlouvy o zajištění správy majetku a o výkonu dalších činností uzavřené mezi TSK a Hlavním městem Praha vyloučit jakoukoli zainteresovanost TSK na výsledcích měření rychlosti, když odměna TSK za zajištění odborné správy vymezeného majetku sestává z fixní částky splatné ve dvanácti měsíčních splátkách a z částky odpovídající vynaloženým nákladům na realizaci odborné správy.
23. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobní námitky důvodnými, proto žalobu podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 6. 9. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.